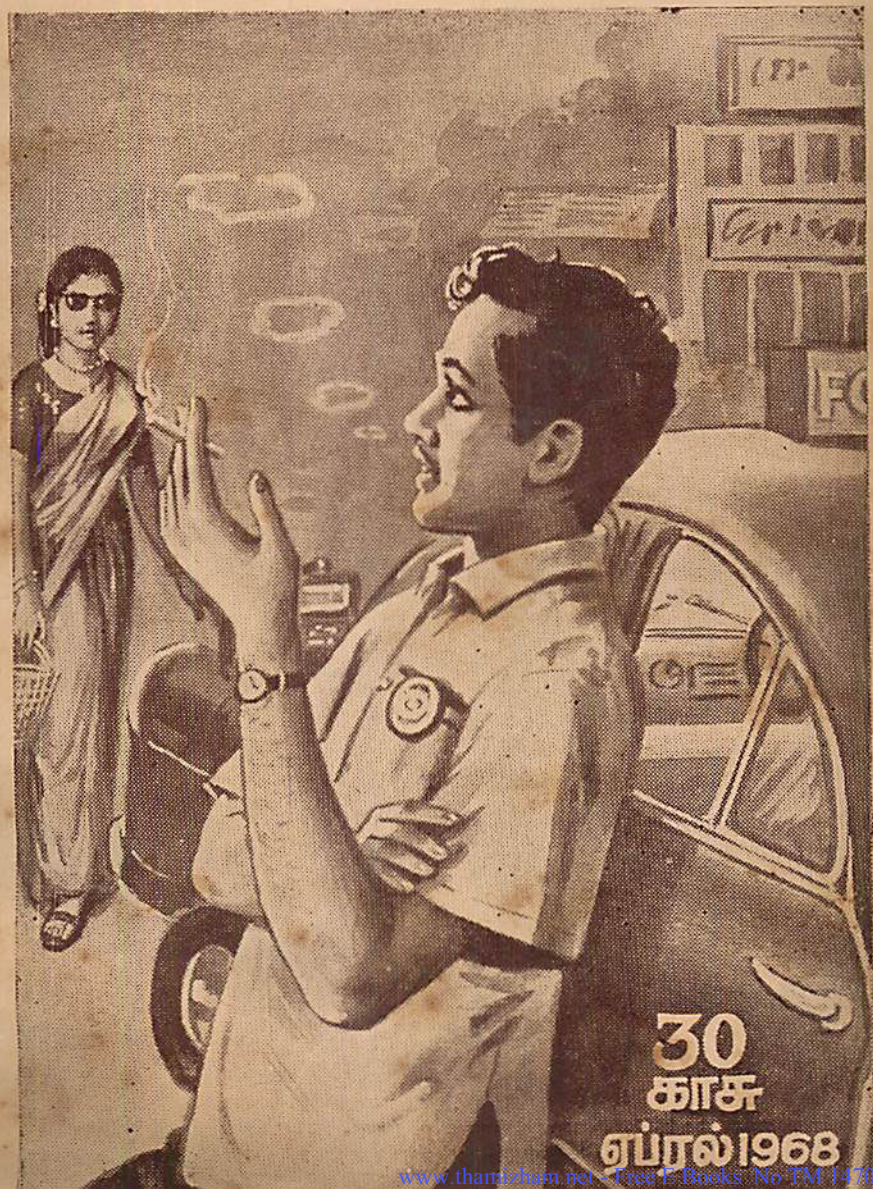

தேசியன்

அதன் மூலம் பத்திரிகைகள் மூலம் கிடைக்கிறது.

30
காசு
ஏப்ரல் 1968

அழகு

என்ற தீர்துவம் "எழில் வளவன்"

அட்டை சொல்லும் கதை

அழகைத் தத்துவமாக்கும் வயதல்ல அது அழகை முழுமையாக ரசித்து இன்புறும் வயது. அந்த வயதின் நடுப் பருவத்திலே இருந்தான் அவன். அழகின் கவர்ச்சித் தோற்றம் எங்கிருந்தாலும் அதைக் கண்டு ரசிக்காமல் விடமாட்டான் அவன்.

ரசிக்கத்தன்மை இருக்க வேண்டியதுதான், ஆனால் இப்படியா? தனது தொழிலையே பாதிக்கும் வண்ணம்! செய்தித்தாளில் ஒரு சினிமா விளம்பரம் ஒரு பக்க அளவில் போட்டிருந்தால் போதும்! அதையே வைத்த விழி அசையாமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான், "யோவ் டாக்ஸி" என்று வருபவர்கள் கூவி விட்ட ஒலி கூட அவனை ஒன்றும் செய்யாது. வெறுப்படைந்தவர்கள் ஸ்டான்டிஸ் இருக்கும் மற்றொரு டாக்ஸிக்கு போவார்கள். இப்படி எத்தனை வாடகைகளை நழுவ விட்டிருக்கிறான் அவன்.

இன்றுகூட செய்தித் தாளில் பெரும் கொட்டை எழுத்துக்களில் ஒரு விறுவிறப்பான செய்தி வந்திருந்தது. எங்கோ ஓரிடத்தில் விமானம் பண்படலத்தின் ஊடே சென்று, பாறை ஒன்றின்மீது மோதி ஒருவரும் பிழைக்கவில்லையாம். சுக்கு சுக்காக நொறுங்கிய விமானத்தின் பாகங்களை முதல் பக்கத்திலே பெரிசாக போட்டிருந்தார்கள். அதையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தவன் வெளிச் சுற்றுப்புறத்தை. கவனிக்கவில்லை. ஒரு பேய் காற்று எங்கிருந்தோ அடிக்க முதல் பக்கம் மடிந்து இரண்டாம் பக்கம் வந்தது. அதில் கவர்ச்சிகரமான ஒரு பெண்ணின் படம் பெரும் அளவில் வந்திருந்தது. அதை உற்றுப்பார்க்க நினைத்

தவன், அப்படத்தை நன்றாகப் பார்க்குமுன்.

"டாக்ஸி இப்படியே நிறுத்திவைப்படியா! பின்னால் இருக்கிற வங்க நகர தேவயில்லை. இன்மையப் பேப்பர் வேண்டுகிட்டு இருப்போ, அப்பால ஒதுக்குறா" என்றது விழுந்தான் பின்னால் வந்த டாக்ஸி டிரைவர். கண்ணை ஒரு சிமிட்டு சிமிட்டிவிட்டு திரும்பிப் பார்த்தான் அவன். சக டிரைவர்கள் ஏளனச்சிரிப்போடு பார்த்தனர் அவனை. அவர்கள் ஏளனப்புன்னகையால் ஏற்பட்ட அவமானத்தாலோ அல்லது அவர்கள் மிகவும் சுறுசுறுப்புக்காரர்கள் எதையும் நிதானித்து ரசிக்கும் பொறுமையற்ற மடையர்கள் என்று அவன் நினைத்ததாலோ தெரியவில்லை. தனது பலமெல்லாம் சேர்ந்து ஒரு வளை வளைத்து ஸ்டிரிங்கைத் திருப்பிச் சாஸியில் மறுமுனைக்கு கொண்டு சென்றான் வண்டியை தனது மனதில் ஏற்பட்ட இந்த திடீர் மாற்றம் குறையும்வரை வண்டியின் வேகம் 40க்கு குறையவில்லை. படிப்படியாக வேகம் குறைந்து வண்டி சாதாரணமான நிலைக்கு வந்து கொண்டிருந்த அதே சமயத்தில் அவனது மனமும் பழைய நிலைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது.

மீண்டும் சிந்தனை வயப்பட்டான் அவன். தெருவில் ஓட்டியிருந்த சினிமா சுவரொட்டிகளில் காணப்பட்ட அவனது அபிமான நட்சத்திரங்களின் புன்சிரிப்பு வதனைகள் அவனை கனவுலகினிலே மிதக்கச் செய்து உல்லாசுபுரிக்கு அழைத்துச் சென்றது. இனிய நினைவுகளிலே ஆழ்ந்திருந்தவனை மீண்டும் ஒரு குரல் நினைவுலகத்திற்குத் திருப்பியது. மிரேக் போட்டு

நிறுத்திவிட்டு பின் திரும்பிப் பார்த்தான்.

இன்ப நினைவுகளிலே ஆழ்ந்த பழைய உணர்வுகளில் நிறலாடிக்

கொண்டிருந்த அவன் விழிகள், கண்ட காட்சி கனவா என்று நம்ப மறுத்தன. அத்த நினைவுகளுக்கெல்லாம் நாயகி போல் ஆடம்பர நங்கை யொருத்தி வண்டியை நோக்கி அன்னநடை பயின்று வந்து கொண்டிருந்தாள். கதவைத் திறந்து விட்டு மீட்டரை போட்டவுடன் “எங்கும்மா போவனும்” என்றான்.

“நான் பல இடங்களுக்குப் போக இயலாமல், அங்கங்கே நிறுத்தனும். இந்தமாதிரி பல இடங்களுக்குப் போய்விட்டு மீட்டர் காண்பிக்கிற

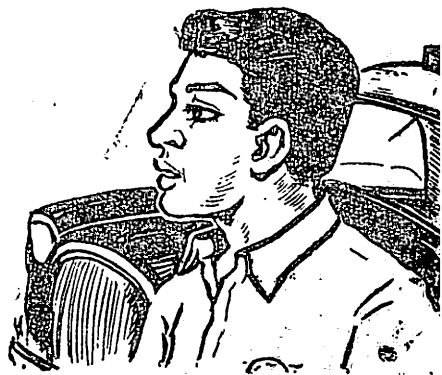
பணத்தோட 5 ரூபாய் சேர்த்துத் தரேன். சாய்ந்தரம் வரை போக இயலும். முடியாவிட்டா சொல்லு...”

அவனான முடியாதென்பான். பணமே தரமாட்டேன் என்று சொன்னால் கூட நாள் முழுவதும் அவளை ஏற்றிச் செல்லத் தயாராயிருந்தான்.

“அம்மா, நீங்க காலணசேர்த்துத் தர வேண்டாமா, எவ்வளவு நேரம் ஆனாலும் பரவாயில்லை, முதல்வேளையே எங்கே போக இயலும்”-ஒரு சாதாரண டாக்ஸி ஓட்டியிடம் காணப்படாத குழைவைக் கண்டு அவள் முகம் மலர்ந்தாள். அந்த மலர்ச்சியைத் தன் முன்னால் உள்ள கண்ணாடியில் பார்த்து மகிழ்ந்தான் அவன்.

“முதல்வேளையே ஸ்டர்லிங் ரோடு போப்பா” அவள் பேசுவதாக அவன் உணர்வில்லை, இனிய வினையின் தந்தி ஒலிப்பதாக உணர்ந்தான். உடலெல்லாம் புல்லரித்தது.

இயற்கையான அழகு அப்படியொன்றும் நிரம்பி வழிவதாக இல்லா விட்டாலும், ஆடம்பர பொருட்களின் செயற்கை அலங்கரிப்பிலே அவள் ஒரு திரை அழகி போல கண்ணைப் பறித்தாள். திரையழகிகளின் ரசிகனான அவனும் கண்ணைப்பறி கொடுத்தான்.

“இங்கே—இதோ அடுத்த தெரு அங்கே நிறுத்திக்கோ ஐந்து நிமிடத்திலே வந்திடறேன்.”

அவள் போய்விட்டாள். ஏதோ அழைப்பிதழ்கள் கொடுப்பதற்காக இப்படி போய் கொண்டிருக்கிறாள் போல இருக்கிறது. அவளது எழில் உருவத்தை நேரே பார்க்கக் கூடிய வன் வண்டியை ஓட்டும்போதெல்லாம் கண்ணாடி வழியாக அவள் முகத்தைக் கண்டு, இதற்குமுன் அவன் கண்டு கொண்டிருந்த சுற்பனையையெல்லாம் நனவாக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவளுடன் ஏதாவது பேச வேண்டும் அவன் முல்லைப் பற்கள் சிரிக்க வேண்டும் என நடுவே நினைநடுப்பான் ஆனால் ஆனால் என்ன பேசுவது எப்படிப் பேசுவது. அவள் தன்னைப்பற்றி ஏதாவது தவறாக நினைக்காதிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணத்தில் ஒன்றுமே பேசத்தெரியாது மீண்டும் அவளாது முகத்தைப் பேசு கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான்.

“அதோ அவள் வருகிறாள். நடையில் எத்துனை குலுக்கம். மைட்டிய கண்கள் உதட்டிலே வெளிர் சிவப்பு சாயம், உடல் முழுவதும் இன்பமூட்டும் வாசனைப் பொருள்களின் இனிய மணம், கால்களை மூறத்து அவளை வான் வீதியிலே அழகுத் தேவதையாக பறக்க விட்டாற்போல் கால் தெரியாது மறைத்து அவளுடன் சேர்ந்து ஆடு மெல்லிப் பதை லெக்ஸ் சேலை—இவைவெல்லாம் அவள் கற்பனைக்கும் அப்பாற்பட்டதோற்றங்கள்—நேரே அவன் அவளை கண்டு கொண்டிருக்கிறான்.

வண்டி மீண்டும் கிளம்புகிறது. மீட்டர் விரைவாக ஓடுகிறது. அதைப்பற்றி அவன் கவலைப்படுவதாகவே தெரியவில்லை. செல்வச் சிறப்பிலே மிதந்து கொண்டிரு

பணத்தைக் காகிதமாக மதிக்கும் பரம்பரையில் வந்த சீமாட்டியாக அவள் இருக்க வேண்டும் என்று அவ நினைத்தான். வண்டி விரைவாக சென்றுகொண்டிருக்கின்றது. அழகுக் கைப்பையைத் தனது திறந்து அடிக்கடி தனது அலங்காரங்களைச் சரிபார்த்துக் கொள்கிறாள்.

சென்னை நகரின் பல முக்கிய வீதிகளையெல்லாம் சுற்றிவிட்டு வண்டி திருவற்றியூர் சாலையில் சென்று கொண்டிருந்தது. ஒரு நெருக்கமான சந்திப்பு. அவள் இறங்கிக் கொண்டாள். பல மணி நேரம் அவளுடன் அவன் இருந்தும் ஏன் அவளைப் பற்றி ஒன்றும் கேட்க அவனுக்கு துணிவில்லை? அவன் என்ன பயந்த னியா? இல்லையே. முன்பு ஒரு முறை இதே இடத்தில் ஒரு பெண்ணைச் சுற்றிக்கொண்டு காலாடிகள் சிலர் நையாண்டி செய்து கொண்டிருக்கும்போது அவன் அவர்களை விரட்டியடித்து விட்டு அப்பெண்ணை வண்டியிலேற்றி அவன் வீட்டிற்கு அனுப்பிவைத்த நிகழ்ச்சியை அவன் இன்னும் மறக்க வில்லையே. இன்று ஒரு பெண்ணுடன் நீங்கள் யார்? ஊர் என்ன? பெயரென்ன? என்று இரண்டு வார்த்தை பேசக்கூட அவன் மனம் உடன்படவில்லை அது ஏன்? என்னதான் ரசிகனும், சபலபுத்திக்காரனாக இருந்தும் அவன் பெண்களுடன் சிறிது பேசுவானே தவிர நெருங்கிப் பழக அஞ்சுவான். ஆனால் பெண்கள் துன்புறும்போதோ, கௌரவக் குறைவாக நடத்தப்படும் போதோ வெகுண்டெழுவான். அழகின் தூய ரசிகனான அவன் அதன் எழில் சிறிது குன்றுவதற்கு யார் காரணமாயினும் பொறுக்கமாட்டான். அவன் அவனுடன் நெருங்கிப்பேசினால் எங்கே அவளது எழில் அவன் ரசிகத்தன்மைக்கு உட்படாது போய்விடுமோ என்ற

காரணத்தினால் தான் அவரிடம் பேசக்கூட அஞ்சுகின்றனா?

மீண்டும் வருகின்றாள் அவள். வண்டி இப்போது தெற்கு நோக்கி சென்று கொண்டிருக்கின்றது. அவளது கண்கள் அடிக்கடி கைக்கடிகாரத்தையும், சாலையையும் நோக்குவதை அவன் கவனிக்கத் தவறவில்லை. மெரினா கடற்கரை சாலையின் மென்மையான தென்றலின் தழுவலில் வண்டி வேகமாக எவ்வித குலுக்கலுமின்றி சென்று கொண்டிருந்தது. மாலை நேர ஆதிக்கத்தை அறிவிக்கும் வண்ணம் ஆதவன் தன் மஞ்சள் நிற கதிரகளை மேல் திசையிலிருந்து மென்மையாக வீசிக்கொண்டிருந்தான். அந்த இனிமையான சூழலுக்கு பின்னணி இசை பொழிவது போல அவள் இசைக் குரல் பேசியது “உனக்கு ரொம்ப தொந்தரவு கொடுத்துட்டேன் இல்லையாப்பா. அப்பாடா—இது தான் நம் கடைசியாக போக வேண்டிய இடம், அதன்பிறகு எனது வீட்டிற்குப் போக வேண்டியது தான்”.

கடற்கரைச் சாலை நீண்டு கொண்டே சென்றது. அந்த நீளத்தை அளப்பதுபோல வண்டி விரைந்து சென்றது. சென்னை நகர எல்லையைத் தாண்டியாகி விட்டது. கடைகள், மக்கள் கூட்டம் நெருக்கமாய் உள்ள ஒரு ஓடம். வண்டி நின்றது. அவளை கடைக்கண் பார்வையால் செல்லமாக கன்னத்தில் தட்டுவதுபோல பார்த்துவிட்டு அந்த நெருக்கமான தெருவில் அவள் நுழைகிறாள்.

சாலையில் ஒரு ஓரமான பகுதியில் தான் அவன் வண்டியை நிறுத்தியிருக்கிறான். கதவை மெல்ல மூடி விட்டு காற்றோட்டமாக வெளியே வந்து வண்டியின் மேல் ஓயிலாக சாய்ந்தவண்ணம் வாயிலே சிகரிட்டைப் பற்றவைத்துக் கொள்கிறான். புகை சுருள் சுருளாக

வெளியே வந்து விரிவடைந்து, விரிவடைந்து இறுதியில் எங்கோ மறைந்து விடுகிறது. அந்தப்புக்கைச் சுருள்கள் அவனது மனதிலே எவ்வித தத்துவார்த்த விளக்கத்தையும் எழுப்பவில்லை. மீண்டும் கற்பனையைத் தான் கிளறி விடுகிறது.

கடைசியாக அவன் மீண்டும் வருவான். வண்டியில் ஏறுவான். அவளை வீட்டில் இறக்கி விடுவோம் பின்பு அவளை வாழ்வில் எங்கும் தான் சந்திக்க போவதேயில்லையா!

அவனால் அவளை என்று மறக்கவே முடியாது என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. சிகரெட் தீர்ந்து விட்டு நெருப்பு கையை சுட்டது. அதை வீசியெறிந்து விட்டு, இருபாக்கெட்டிற்குள்ளும் கையை விட்டுக்கொள்கிறான். அவளை அவன் முழுமையும் பார்த்துக்கொள்கிறான்.

“ஆப்டர் ஆல் ஒரு டாக்சி டிரைவர்” அவன் வாய் முணுமுணுக்கின்றது. தகுதியற்ற ஆசைகளுக்கு உட்படுவது அவன் தவறுதான். ஆனால் அவன் என்ன செய்ய முடியும். பிறவியிலேயே ரசிகனான பிறந்த அவன் மேல் அந்த மேனியமரு அத்துணை தூரம் ஆக்ரமிப்பு செலுத்திவிட்டது அவன் அவன் அழகிலே தோய்ந்தான். அவன் மட்டும் அவளை மணந்தால்..... அப்பப்பா அவனால் நினைத்துக்கூட பார்க்க முடியவில்லை. அந்த மேனியமுகின் மென்மையெல்லாம் அவனுக்கு கிடைத்து விட்டால்.....

மாலை மறைந்ததையும், வான் மீது நிலவின் நிலையான ஆட்சி ஏற்பட்டு விட்டதையும் கடந்து சென்று கொண்டிருந்த அவன் நினைவுகளை எங்கோ கேட்ட சங்கொலி சாலைக்கு திருப்பியது சுற்றி

றும் முற்றும் பார்த்தான். எவ்வளவு நேரம் நாம் இப்படியே நின்றிருக்கின்றோம், இன்னும் அவள் வரவில்லையா. கடைசி வீடாதலால் அதிக நேரம் பிடிக்கலாம். சாலையில் வேகமாக தான் புதிதாக கட்டிக்கொண்டிருக்கும் கைக்கடிகாரத்தை போவோர் வருவோரெல்லாம் பார்க்க வேண்டும் என்று அசட்டுத்தனமாக ஒரு பட்டிக்காட்டு பையன் இடது கையை ஆட்டிக்கொண்டே நடந்தான். 'தம்பி மணியென்ன?' அவன் கேட்டான்.

“மணி எட்டு அடித்து பதினேழு நிமிடம்” துல்லியமாக வந்தது பதில்.

“அப்படியென்றால் கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணிநேரமா காத்திருக்கின்றோம்.” அவனுக்கு என்னமோ போலிருந்தது. என்னென்னமோ தோன்றியது. நேரே சென்று பார்த்துவிடலாம் என்று கூட எண்ணினான். இதே சாலை வழியாகத்தானே சென்றான். எந்த வீடு என்று சரியாக அவனுக்குப் புலப்படவில்லை.

அதற்குள் அந்த சாலை வழியாக யாரோ வருவது தெரிந்தது. அவனையே கேட்டுவிட்டால்?

அந்த ஆள் டாக்சியை நெருங்கி வரும்போது “கார் இங்க ஒரு லேடி கொஞ்ச நேரம் முன்னாடி இந்த பக்கமா போனாங்க. எங்கே யாவது பார்த்தீங்களா?”

முகத்தைக் கடுகடுவென வைத்துக்கொண்டு எரிந்து விழுந்தான் அந்த ஆசாமி.

“எவள் போரான் வராள்னு பாக்கர ரோட் பொறுக்கின்னு நினைச்சியாய்யா, வேறே வேலை இல்லையா.”

அவனது கடுகடுத்த முகம் இருளில் சரியாகத் தெரியாவிட்டாலும் சாலை விளக்கிலிருந்து வந்த மங்கலான ஒளியில் ஓரளவு தெரிந்தது. அவனது முகத்தைக் கோபமாக இவனும் பார்த்தான். ஆனால் அந்த ஆள் எங்கோ அவசரமாக செல்வதுபோல் தெரிந்தது. தூரத்தில் இருந்து வந்த ஏதோ ஒரு பஸ்ஸை கைகாட்டி நிறுத்திவிட்டு ஏறிக்கொண்டு அவன் சென்ற திசையை வெறுமையாக பார்த்துக் கொண்டே இருந்தான் அவன். அந்தக் கடுகடுப்பான முகம் மீண்டும் அவனுக்குக் காட்சியளித்தது. எங்கோ எங்கோ பார்த்த முகமல்லவா! எங்கே எங்கே— எவ்வளவோ நேரம் பழகி இருந்ததுபோல தெரிந்தது அவனது விழிகை தந்த காட்சி. அவனது குரல்கூட எதையோ அவனுக்கே புரியாத வகையில் நினைவுறுத்தியது. அந்த முகம்! அந்த முகம்!

அவனுக்கு இப்போது எல்லாம் விளங்கி விட்டது போலத் தோன்றியது. தற்செயலாக சாலையில் அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தினசரி கையில் தட்டுப் பட்டது. அவன் எதையோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அப்போது தானே பின்னால் இருந்து சத்தம் வந்தது. எதையோ நினைத்தவன், ஏதோ ஒரு அவனுக்கே புரியாத நினைவில் அந்த படத்தை மீண்டும் உற்று நோக்கினான்.

“கவர்ச்சிகரமான அந்த பெண்ணின் உருவப்படம். அதே பெண் சந்தேகமேயில்லை.

அதற்கடியில் வந்த அந்த செய்தியைப்படிக்கும்போது யாரோ ஈர்க்குச்சியின் முனையால் உடல் முழுவதும் அடிப்பதுபோல இருந்தது. “பெண் வேடத்தில் வந்த ஆண் சீன ஒற்றன்” இதுதான் தலைப்பு. சாலை அதிர்வது போல

வும், வண்டி நகர்ந்து தன்மீது விழுவது போலவும் தான் பள்ளத்தில் தள்ளப்பட்டுகீழே, கீழே, இன்னும் கீழே..... முடிவின்றி சரிந்து கொண்டிருப்பது போலவும் உணர்ந்தான்.

இறுதியாக ஒரு இடத்தில் வந்து நிலையாக நிற்பது போலத் தோன்றியது. இன்னும் அவன் வெறும் அழகை வெறுமையாக ரசிக்கும் சாதாரண ரசிகனல்ல. அழகு என்ற தத்துவத்தை வாழ்க்கைப் பாடமாகக் கற்ற கலைஞன்!

தோற்றுப் பார் !

பிரம்மன் நோக நடந்துகொள்வதில் பிடிவாதமாய் இராதே. அன்பு வளரட்டும் என்று தோற்றுப் போய்விடு, இப்படித் தோற்றுப் போவதால் ஒரு கெடுதியும் இல்லை. ஒன்றையும் இழந்து விடுவதில்லை. வேண்டும் என்றே தோற்றுப்பார். மனத்தின் முனைப்பு அடங்கிவிடும். ஒரு தீமையும் இல்லை. வாழ்க்கையில் எத்தனையோ துறைகளில் சோதனை செய்து செய்து பார்த்துத் தெரிந்துகொள்கிறோம், இப்படி அன்புக்காகத் தோற்றுப் போவதில் பயிற்சி பெற்றால் என்ன ?

டாக்டர். மு. வ.
தொகுப்பு: ஆர்.கே.

வெண்குஷ்டத்திற்கு இலவச சிகிச்சை

'உண்மையான முயற்சிகள் வீணாகாது' என்பது சான்றோர்கள் சொல்லியிருக்கும் கருத்து. பல்லாண்டுகால கடுமையான முயற்சிகட்கு ஆராப்ச்சிகட்குப் பிறகு நாங்கள் வெண்குஷ்டத்திற்கு ஒரு புதிய மருந்தைக் கண்டறிந்திருக்கின்றோம். இது வீரியம் மிக்கது; அத்துடன் பலனளிப்பது. இம் மருந்தைத் தடவிய மூன்றாம் நாளே, தோலின் நிறம் மாறுவதுடன் மிக விரைவில் வெண்மை நிறம் முழுவதுமாக மறைந்துவிடுகின்றது. நீங்களும் ஒருமுறை சோதித்துப் பார்த்து இதன் மகிமையை அறியுங்கள். ஆயிரக் கணக்கானவர்கள் சோதித்துப் பலனடைந்திருக்கின்றார்கள். விளம்பரத்திற்காக ஒரு பாட்டில் இலவசமாகத் தரப்படுகின்றது.

போலிகளைக் கண்டு ஏமாருதீர்கள்.

BRITAIN AYURVED BHAWAN
P. O. Katri, Sauai (Guya)